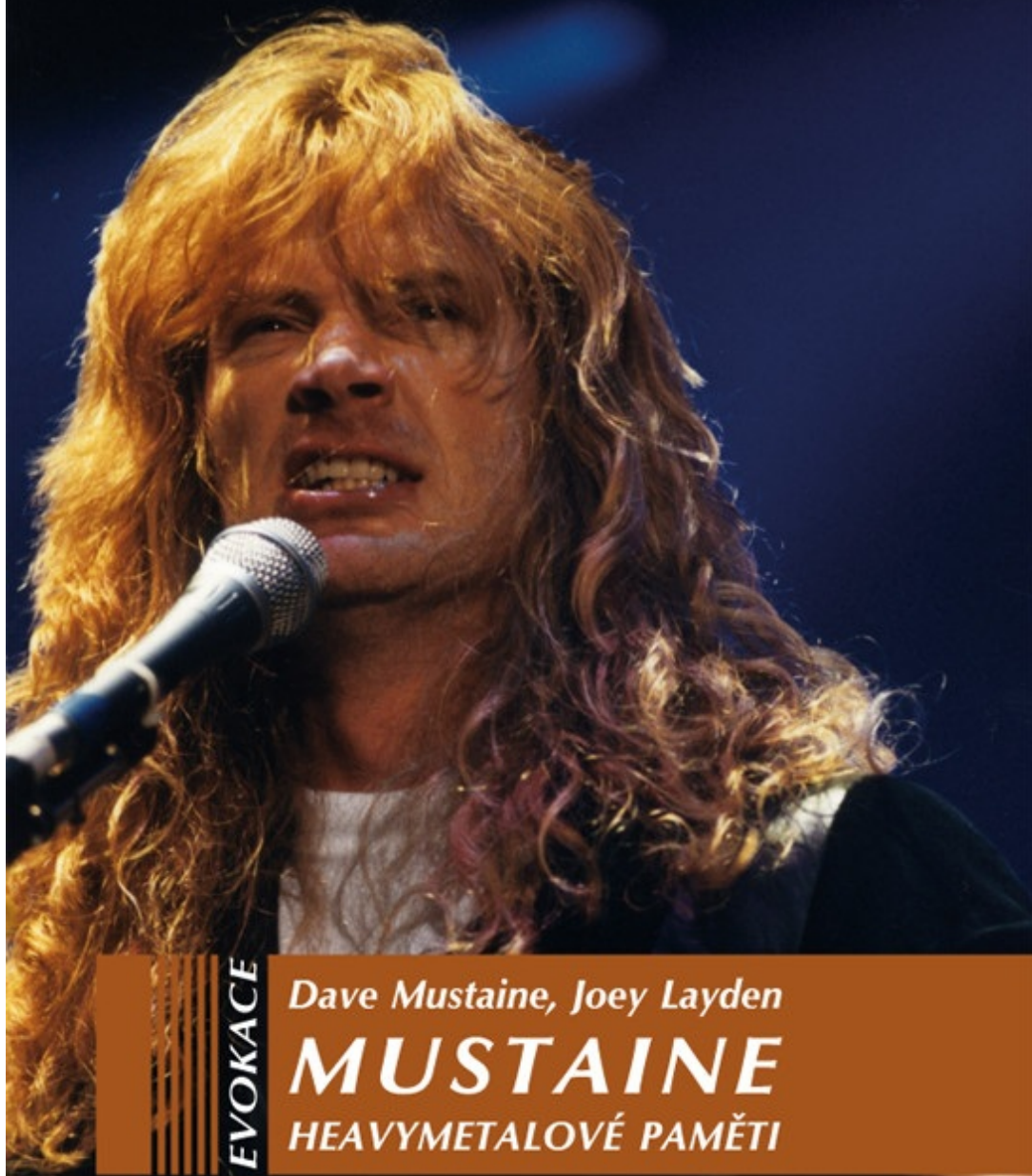

EVOKACE

Dave Mustaine, Joey Layden

MUSTAINE

HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

V O L V O X G L O B A T O R

EVOKACE

D. Mustaine, J. Layden

MUSTAINE

HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

MUSTAINE - HEAVYMETALOVÉ PAMĚTI

Dave Mustaine a Joey Layden

Mustaine: A Heavy Metal Memoir

přeložil Antonín Hlušík

Copyright © Dave Mustaine, 2011

Translation © Antonín Hlušík, 2013

ISBN 978-80-7207-931-5

Autorova poznámka:

Některá jména a podrobnosti v této knize byly změněny ve snaze ochránit soukromí jistých osob.

Autorem všech fotografií v knize a v příloze je autor, není-li uvedeno jinak.

Z anglického originálu Mustaine: A Heavy Metal Memoir

HarperCollins Publishers v New Yorku v roce 2011,

přeložil Antonín Hlušík

Jazyková redakce Patrik Linhart

Odpovědný redaktor Michal Hrubý

Obálku připravila Marcela Strejčková - Nomzamo

Vydalo nakladatelství & vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 17, 130 00 Praha 3

www.volvox.cz

jako 47. svazek edice Evokace

celkově jako 1015. publikaci

Elektronickou knihu připravil PureHTML.cz

Vydání první

Praha 2013

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR:
Štítného 16, 130 00 Praha 3

Foto Rob Shay

*Mámě a tátovi, těm jsem slíbil, že budu hodný.
Tato kniha je věnována všem, kteří mi říkali,
že nikdy nic nedokážu...*

*Tak hele, hele, frendíci moji, já to všechno vůbec nechápu.
Starý dobrý časy sou mrtvý a navždycky pryč.
Za to, co sem v minulosti udělal, sem byl potrestanej.
Vyléčili mě.*

*– Alex, Mechanický pomeranč,
překlad Ladislav Šenkyřík*

*Regrets – I've had a few – [1]
– Sid Vicious*

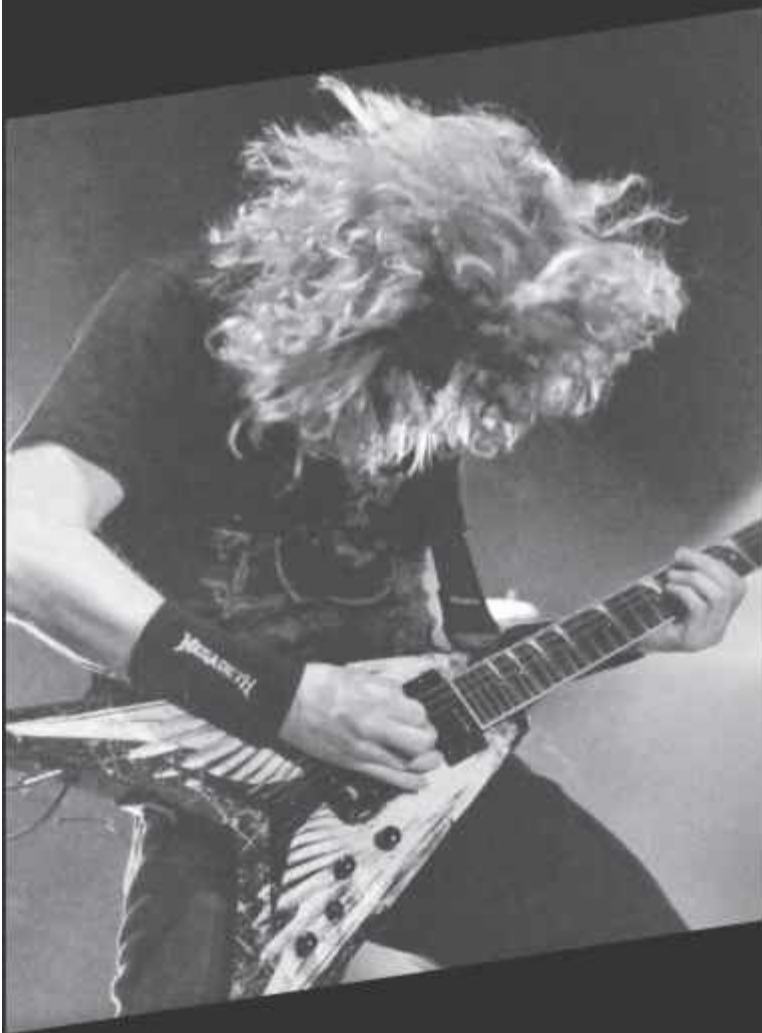

Foto: Daniel Gonzalez Toriso

Podkova v zadku

Chcete-li se podívat na úplné dno, jste na správné adrese. Bez váhání ovšem připouštím, že dno bylo v mé temné a šílené, speedmetalové verzi dickensovského života pohyblivým cílem.

Co si tedy mohu ze svého života odškrtnout?

Chudé, neutěšené dětství? *Ano.*

Násilnický rodič alkoholik? *Ano.*

Náboženské podivnosti k zešílení (v mém případě dva extrémy – Svědci Jehovovi a satanismus)? *Ano.*

Alkoholismus, drogová závislost, bezdomovectví? *Ano, ano, ano.*

Drtivé profesní a umělecké překážky? *Ano.*

Léčebna závislostí? *Ano (sedmnáctkrát, plus minus).*

Zážitek blízké smrti? *Ano, i tohle.*

James Hetfield, který býval jedním z mých nejbližších přátel – skoro jako můj bratr – jednou trochu nevěřícně poznamenal, že jsem se musel narodit s podkovou v zadku. Myslel tím, jaké mám štěstí, že ještě dýchám, když jsem tolikrát unikl jen o vlasek. A musím uznat, že do určité míry má pravdu. Měl jsem štěstí. Dařilo se mi. Ale podkova zaražená v konečníku taky setsakramentsky bolí. A pořád se vám připomíná.

Takže zírám do chřtánu dalšího pobytu v léčebně závislostí, která se jmenuje La Hacienda a nachází se v srdci nádherné Texaské vrchoviny. Leží jen asi dvě stě mil od Fort Worthu, ale vypadá, jako by byla na druhém konci světa – jsou tu jen krávy a letní tábory pro lidi ze sousedství. Účelem tohoto místa je, aby se tu člověk vyléčil... aby se dal do pořádku: fyzicky, duchovně i emocionálně. Jako

obvykle jsem si s sebou přivezl jen mírnou dávku očekávání a nadšení. Koneckonců, není to poprvé.

Abyste věděli, nejvíc informací o tom, jak se sjet, jak sehnat drogy, jak míchat drinky a jak dostat příslušnice opačného pohlaví do postele, jsem se dozvěděl od Anonymních alkoholiků. AA – a to platí o většině léčebných programů a center – je bratrstvo, a stejně jako v jiných bratrstvech si i tady bratři rádi vyměňují historky. Je to směšné oslavování sdílené zkušenosti: *drogalogy* a *drinkalogy*, jak se těmhle dialogům říká. Snad nejvíc mi na tom vadilo, jak se účastníci pořád trumfují. Člověk vypoví svůj příběh, někdy přitom i obnaží vlastní duši, a ten vedle se jen pousměje a řekne. „Člověče, já toho víc rozsypal, než ty jsi vyšňupal.“

„Opravdu?“

„To si piš.“

„No, já sem toho vyšňupal fakt hodně, takže musíš bejt pěkný trdlo.“

Tenhle způsob interakce mi bůhvíproč nikdy nepřipadal moc přínosný – nikdy jsem při něm necítil, že se mi ulevuje, že se ze mě stává lepší člověk. Občas se mi z něj i přitížilo. Je ironií, že právě na prvním setkání s AA jsem se dozvěděl, jak snadno se dají po internetu sehnat léky proti bolesti. Tehdy jsem je nijak zvlášť nepotřeboval, ale podle té ženy, která mi o nich říkala, to musel být skvělý úlet. Zanedlouho mi tedy domů začaly chodit balíčky a už jsem si zakládal na pořádnou závislost. To už jsem byl světoznámá rocková hvězda – zakladatel, frontman, zpěvák, skladatel a kytarista (a vlastně i generální ředitel) Megadeth, jedné z nejpopulárnějších heavymetalových skupin. Měl jsem krásnou ženu a dvě úžasné děti, pěkný dům, auta a peněz víc, než by mě kdy napadlo. A byl jsem na nejlepší cestě to všechno zahodit. Za tou fasádou mi totiž bylo hodně mizerně: byl jsem otrávený z věčných turné, hašteření mezi

členy kapely, přemrštěných požadavků manažerů a šéfů nahrávací společnosti i z osamělosti drogami zkaženého života. A jako vždy jsem neviděl, že to, co mám, je důležitější než to, co nemám. Radost ze skládání písní a hraní hudby, která mě živila tolik hubených let, se postupně vyčerpala.

Najednou jsem se cítil. prostě prázdný.

Takže jsem odjel do Huntu v Texasu a doufal jsem, že tentokrát se změním natrvalo. Vlastně jsem nedoufal. Bylo mi to lhostejné. Věděl jsem jen to, že potřebuju pomoc, abych se mohl zbavit závislosti na práscích proti bolesti. Co se týká dlouhodobé změny chování, ta nepatřila k hlavním prioritám.

A co se nestalo. Pár dnů po nástupu léčby jsem si šel trochu odpočinout. Pamatuju si, že jsem si sedl na židli a levou paži jsem svěsil za opěradlo – chtěl jsem se schoulit a zdřímnout si. Pak si pamatuju, jak jsem se probudil, snažil se vymanit ze spárů dvacetiminutového šlofíka, a když jsem se zkusil postavit, něco mě stáhlo zpět, jako kdybych byl připoutaný nebo co. A pak mi došlo, co se stalo: ruka mi usnula a nechce se pustit opěradla židle. Zasmál jsem se a pokusil jsem se paži vytáhnout.

A nic.

Znovu.

Pořád nic.

Zopakoval jsem ten pohyb (nebo spíš pokus o pohyb) ještě několikrát, a nakonec jsem levou ruku zvedl ze židle svou pravou rukou. Jakmile jsem ji pustil, zůstala mi viset podél boku, bezvládně se pohupovala sem a tam a cítil jsem, jako kdyby se mi do ní od ramene po konečky prstů zapichovaly jehličky. Po pár minutách se mi vrátil cit do paže a pak do části předloktí. Ruka však zůstávala necitlivá, jakoby vydatně napíchaná novokainem. Trásl jsem s ní,

řel jsem ji, tloukl jsem s ní o židli, ale pořád byla bez citu. Uběhlo deset minut. Patnáct minut. Zkusil jsem zatnout pěst, ale prsty nereagovaly.

Vyrazil jsem ze dveří a chodbou dál. Dýchal jsem ztěžka, zčásti proto, že jsem byl na odvykací kúře a byl jsem z formy, ale zčásti i proto, že jsem se strašně bál. Vrazil jsem do sesterny, levou ruku jsem si přidržel pravou. Vykotkal jsem něco o tom, že jsem usnul a teď necítím ruku. Sestra se mě snažila uklidnit. Předpokládala – a ne bezdůvodně – že to *patří k věci* – úzkost a nejistota k odvykačce patří. Ale nebylo to ono. Tohle bylo jiné.

V průběhu příštích dvaceti čtyř hodin přeruším pobyt v La Haciendě a ocitnu se v ordinaci ortopeda, který mi opatrně prohmatá biceps a předloktí v místech, kudy probíhá nerv, a vysvětlí mi, jak došlo k jeho stlačení – jako když se brčko přitlačí ke stěně sklenice. Když se takhle přeruší oběh, nerv se poškodí, a někdy prostě vyschne a odumře.

„Za jak dlouho se mi asi tak vrátí cit?“ ptám se.

„Zhruba osmdesát procent by se mělo vrátit za pár měsíců. tak za čtyři až šest.“

„A co těch dvacet procent?“

Pokrčí rameny. Je to ztělesněný Texasan – v gestech i řeči. „Těžko říct,“ protáhne.

Následuje pomlka. Opět se nervózně pokouším zatnout ruku v pěst, ale prstům se nechce. Je to moje levá ruka, ta, co tančí po hmatníku kytary. Odvádí všechnu tvrdou, tvořivou práci. Ruka živitelka, jak se říká v hudebním byznysu.

„A co hraní na kytaru?“ ptám se a snad ani nechci slyšet odpověď. Doktor se zdlouha nadechne a pomalu vydechne. „Ehm, myslím, že byste na to neměl spoléhat.“

„Jak dlouho?“

Upřeně se na mě podívá. Zamíří. Pak trefí do černého.

„Už nikdy.“

A je to. Smrtící rána. Nemohu dýchat, nemohu normálně přemýšlet. Ale ta zpráva je jasná: je konec Megadeth... konec mé kariéry. konec hudby.

Konec života – takového, jak jej znám.

Moje první známá fotografie s otcem a sestrou Debbie.

1. Nejmilejší táto

**„Tohle ve svém domě
už nechci slyšet, rozumíš?“**

Kdybyste prolistovali školní ročenky z mého dětství a dospívání, na místě, kde by správně měla být moje fotografie, byste nejčastěji našli šedou siluetu nebo možná i velký otazník – ono „šarlatové písmeno“ školních almanachů. Jako mnoho dětí, které často střídají školy i města, jsem častokrát chyběl, takže jsem se stal svého druhu přízrakem. Vzдорovitou zrzavou záhadou pro spolužáky i učitele.

Moje cesta začala v La Mese v Kalifornii v létě roku 1961. Tam jsem se narodil, ovšem počat jsem byl možná ještě v Texasu, kde moji rodiče žili v pozdějších fázích svého bouřlivého manželství. Vlastně jsme byli dvě rodiny: když jsem se narodil, mým sestrám Michelle a Suzanne bylo osmnáct a patnáct let (často jsem je považoval spíše za tety než za sestry) a sestře Debbie byly tři. Nevím přesně, co se dělo v době mezi narozením obou dvojic dětí. Vím ale, že život se ubíral mnoha různými cestami a že nakonec má matka zůstala odkázána na sebe a z mého otce se stala pouhá stínová figura.

Bráno ze všech praktických hledisek John Mustaine z mého života zmizel dřív, než jsem dorostl čtyř let, kdy se rodiče definitivně rozvedli. Pokud vím, táta býval kdysi velmi chytrý a úspěšný člověk, zdatný manuálně i intelektuálně, díky čemuž se vypracoval až na pozici ředitele pobočky Bank of America. Odtud nastoupil do společnosti National Cash Register, a když firma přešla z mechanického systému registračních pokladen na elektrický, tátu nechali být. Jak mu ubývalo práce, přirozeně se snižoval i jeho příjem. Jestli tenhle neúspěch přispěl k eskalaci jeho alkoholismu, nebo jestli naopak alkohol mohl za jeho pracovní neúspěchy, to

nedokážu říct. Jisté je, že hlava domácnosti Mustainových v roce 1961 už byl někdo jiný, než kdo se oženil s mojí matkou. Hodně z toho, co o tátovi vím, mám ve formě hrůzostrašných příhod od svých starších sester – příběhy násilí a celkového šílenství páchaného pod vlivem alkoholu. Rozhodl jsem se věřit, že mnohá z těch tvrzení nejsou pravdivá. Kdesi v hloubi paměti mám ukryté vzpomínky na to, jak jsem sedával tátovi na klíně a díval se s ním na televizi, na pichlavé strniště jeho tváří a na pach alkoholu v jeho dechu. Nepamatuju si, že by *nepil* – že bychom si hráli na dvoře s míčem, že by mě učil jezdit na kole a tak podobně. Stejně tak ovšem nemám ani sbírku nějakých odpudivých vzpomínek.

Jednu přece mám – byl jsem na ulici kousek od našeho domu, hrál jsem si se sousedem a táta z nějakého důvodu přišel za mnou, abych šel domů. Byl rozzlobený a křičel; už si nepamatuju, co přesně říkal, jen něco v tom smyslu, že už je pozdě. Na co si ovšem vzpomínám, je obrázek sikovek v jeho ruce. Sikovky jsou instalatérské kleště, trochu větší než obyčejné, a můj táta si nejspíš myslel, že bez nich svého čtyřletého synka nezvládne. Nebo jen něco dělal v garáži a zapomněl je odložit, než se vydal na cestu. Ať už byla jeho motivace jakákoli, ty sikovky se mi o chvíli později zakously do ušního boltce. Pamatuju si, jak jsem křičel, ale táta jako by mě neslyšel. Vlekl mě po ulici, já jsem zakopl a upadl a pak se znovu vyškřábal na nohy, jak jsem se snažil s ním udržet krok, a přitom jsem doufal, že se mi to ucho nevytrhne z objímky. (Copak se uši zastrkují do objímek? Byl jsem malý kluk – co jsem mohl vědět?)

Jak léta ubíhala, svého otce jsem obvykle bránil před nařčeními z násilí, která tak často vyťahovaly moje sestry. Musím ale přiznat, že zrovna tato epizoda mu příliš ke cti neslouží. Takhle se přece nechová střízlivý, milující táta, že? V předchozí větě je důležité slovo *střízlivý*. Víím lépe než většina ostatních, že lidé pod vlivem opojných látek jsou schopni nevýslovně špatných skutků. Můj otec

byl alkoholik, já jsem se rozhodl věřit, že kvůli tomu nebyl zlým člověkem. Slabým člověkem, to ano, a také se dopouštěl špatností. Ale mám na něho i jiné vzpomínky. Vzpomínky na milého člověka, který kouřil dýmku, četl noviny a před spaním si mě vždycky zavolal, abych mu dal pusku na dobrou noc.

David Scott Mustaine, narozený 13. září 1961.

Jenže po rozvodu se z mého otce stala příšera. Ne tedy doslova, ale kvůli tomu, jak o něm mluvili všichni příbuzní – jako o někom, koho je třeba se bát a kým je třeba opovrhovat. Stal se dokonce zbraní, která mě měla umravnit. Když jsem zlobil, matka na mě křičela: „Jestli to takhle půjde dál, pošlu tě k tvému otci a budeš žít s ním!“

„Ne, prosím ne! Neposílej mě k tátovi!“

Jednou za čas došlo k usmíření, ale to nikdy nevydrželo dlouho, a většinu času jsme byli rodina na útěku. Pořád jsme se snažili být o krok napřed před otcem, který jakoby celý svůj život zasvětil jen dvěma věcem: pití a pronásledování své odcizené manželky a dětí.

Znovu říkám – nevím, jestli to tak přesně bylo, ale když jsem vyrůstal, takto mi byla naše situace předkládána. Zabydleli jsme se v pronajatém domě nebo bytě a hned jsme běželi do domácích potřeb pro tlustou samolepící tapetu, abychom z šeredné kuchyně udělali aspoň použitelnou místnost. Pak byl chvíli klid. Nastoupil jsem do baseballového týmu Little League, snažil jsem se najít si nějaké kamarády a pak nám zničehonic máma řekla, že táta zjistil, kde bydlíme. Uprostřed noci přijela stěhovací dodávka, sbalili jsme si svých skrovných pět švestek a jako uprchlíci jsme zase vyrazili na útěk.

Mj otec, John Jefferson Mustaine.

Moje matka byla posluhovačka a zdrojem naší obživy byla její mzda, doplňovaná o potravinové lístky, pomoc charitativní organizace Medicare a další sociální příspěvky. A také velkorysost přátel a příbuzných. V některých případech bych se býval obešel i s menší mírou zasahování do našeho života. V tomhle neuspořádaném období jsme například žili u jedné z mých tet, která byla oddanou svědkyní Jehovovou. To se velmi brzo stalo středobodem našeho

života. A věřte mi, nebylo to dobré, a zejména ne pro malého kluka. Najednou jsme trávili všechnen čas se Svědky: ve středu večer a v neděli ráno do kostela, skupinové studium *Strážné věže*, hostující kazatelé, doma studium Bible. Potom jsem šel do školy, a zatímco všichni stáli při slibu věrnosti s rukou na srdci, já jsem musel stát tiše s rukama podél těla. Když ostatní děti zpívaly „Hodně štěstí, zdraví“ a sfoukávaly svíčky, já jsem stál beze slova. Ono je už tak dost těžké najít si ve škole jako nováček kamarády, ale když jste k tomu navíc za jehovistického pošuka, tak na to můžete rovnou zapomenout. Byl jsem pária, do kterého se všichni strefovali a tloukli ho, ale to mě ve skutečnosti zocelilo.

Pamatuju si, jak jsem jednou ráno šel s matkou do práce ve velmi bohaté čtvrti Linda Isle v Newport Beach. Poblíž loděnice bylo malé pískoviště a pár kluků hrálo hru, které se v politicky nekorektním světě dospívajících chlapců na začátku sedmdesátých let 20. století běžně říkalo „rozmázní babu“. Všichni ti kluci byli větší než já a hrozně je bavilo vždycky mě zmydlit, ale mně to bylo jedno a nebál jsem se. Proč? Protože v té době jsem už byl zvyklý na otloukání ve škole, na tresty tet a strýců a na zastrašování od nejružnějších bratranců a sestřenic. Většinu z toho jsem sváděl na Svědky Jehovovy. Rozumíte – ta nepochopitelná šílenost situace, kdy mi švagr nebo strýc nařezal na zadek, protože jsem prý porušil jakési mně neznámé pravidlo Svědků. A tohle všechno se odehrávalo pod pláštěm náboženství – ve službě údajně milujícímu Bohu.

Aspoň chvíli jsem se snažil mezi Svědky zapadnout, i když od samého začátku mi to připadalo spíš jako obří víceúrovňový marketingový systém: prodáváte knihy a časopisy po domech, a čím víc jich prodáte, tím vznešenější máte titul. Taková pitomost! Mohlo mi být osm, devět nebo deset let, a já jsem se zabýval koncem světa! Trauma způsobené Svědky Jehovovými si v sobě

nesu dodnes. Vánoce mi nic neříkají, protože mám problém uvěřit všemu, co je se svátky spojeno (a to říkám jako člověk, který se nyní považuje za křesťana). Přitom bych chtěl, aby pro mě něco znamenaly. Miluju své děti, svoji ženu a chci oslavovat s nimi. Ale kdesi hluboko uvnitř mám pochyby a skepsi – Svědkové mi to celé pokazili.

Co člověk udělá, když je osamělým dítětem, klukem obklopeným ženami, bez otce, dokonce i být jen bez otcovské postavy? Vymýšlí si, vytváří svůj vlastní vesmír. Hodně jsem si hrál s plastovými modely – miniaturními figurkami Jacka Dempseyho a Gena Tunneyho, jejichž soupeření na podlaze mého pokoje propukalo každou noc, s maličkými americkými vojáčky, kteří útočili na pláže v Normandii nebo se vylodovali na Iwo Jimě. Divné, že? Ale tenhle konkrétní svět, svět v mé vlastní hlavě, byl tím nejbezpečnějším místem, které jsem znal. Nerad bych teď působil jako oběť, protože tak jsem se nikdy necítil. Považuju se za někoho, kdo přežil. Pravdou ovšem je, že každý, kdo něco přežije, musí také něčemu odolat, a v tom jsem nebyl výjimkou.

Nesnáším kočky. Tahle byla určitě na cestě do drtičky na dřevo.

Světélkem naděje pro mě byl sport. Mou sestru Suzanne si vzal za ženu Bob Wilkie, policejní náčelník v kalifornském Stantonu. Bob